

[Udenrigsministeren.]

At EF skulle køre en kurs med konfrontation mellem fattige og rige lande, behøver ikke at kommenteres seriøst, lige efter at Lomékonventionen er blevet underskrevet.

Når hr. Gert Petersen så siger, at vi åbenbart ikke skal foretage os noget med sikkerhedskonferencen indtil 1977, må jeg sige, at det har jeg ikke sagt. Hvis hr. Gert Petersen vil gå tilbage i mit manuskript, skal jeg gentage, hvad jeg gav udtryk for dér. Jeg sagde: når nu vi er færdige her, forhåbentlig til sommer, bør vi fortsætte i hele kredsen af de 35 lande og sørge for at få tingene ført ud i virkeligheden. Vi må fortsætte i den nordiske kreds, i den europæiske kreds, i enhver anden kreds, hvor vi med noget formål kan sørge for, at disse ting bliver omsat i virkelighed. Og når vi så når frem til 1977, kan vi se, i hvilket omfang det er lykkedes, og så kan man tage spørgsmålet op om, hvordan vi kommer videre frem. Enhver tanke om, at det skulle skyldes tanken om at holde muligheden åben for en europæisk politisk union, kan jeg blankt afvise. Hvis det var formålet, skulle vi jo heller ikke have sagt 1977, men 1980, for det er først på det tidspunkt vi mener, den offentlige debat om den europæiske union er så langt fremme, at det vil være rimeligt at gå videre.

Hr. Gert Petersen var til sidst inde på spørgsmålet om holdningen til PRG og var ikke tilfreds med det, jeg havde sagt i talen. Nu havde jeg det jo lidt, som andre talere har det, og som jeg også har det nu, at vi føler et vist pres af tiden, og derfor nøjedes jeg med at nævne kontakt med repræsentanter for PRG.

Men jeg vil da gerne sige en lille smule mere udførligt nogle ting, jeg ikke kunne få med før. For det første fortsætter vi den genopbygningsbistand, som også kommer PRG til gode, som blev indledt for 3-4 år siden. Der er ikke noget bestemt beløb — ja, det er der nok, for det er klart, der er begrænsede midler — men det er altså ikke sådan, at de beløb, der er afsat og øremærket, ikke kan overskrides, hvis der kommer gode projekter, og hvis vi kan finde rimelige kanaler for at få dem udført, og der er jo direkte og indirekte kontakt med PRG om disse spørgsmål.

Jeg vil også gerne sige, at jeg ikke vil have nogen betænkeligheder ved at støtte,

at PRG deltager i internationale konferencer som observatør; vi må løse det fra sag til sag. Jeg tænker f. eks. på en konference som diplomatkonferencen i Genève.

Jeg vil også gerne sige, at vi er helt parat til, at repræsentanter for PRG kan tage kontakt ikke alene med DANIDA, som man har haft, men også med presse- og kulturafdelingen og med den politiske afdeling. Jeg brugte med vilje i dag udtrykket „som hidtil“. Jeg ved, der har været en sådan kontakt i slutningen af året i fjor, altså under den tidligere regering, der har været en sådan kontakt under denne regering, og det vil vi gerne fortsætte med, sådan at vi tager en direkte kontakt. Det kan måske også være rimeligt — det synes jeg i hvert tilfælde kan være rimeligt — at de steder, hvor der findes PRG-ambassader og danske ambassader ude omkring, lad os tage sådan et sted som Peking, kan man tage en kontakt op.

Hr. Honoré slog fast, at vi ikke burde gå under de 0,7 pct. af nationalproduktet i ulandsbistand i 1980. Det samme sagde hr. Stinus, det er jeg taknemlig for, og jeg er navnlig taknemlig for, at hr. Honoré gav udtryk for, at oliekrisen har øget behovet en række steder; man hører jo så tit den modsatte vending, at nu behøver vi ikke det og det, og jeg er derfor taknemlig for denne opfattelse.

Det kan være, jeg har misforstået det næste punkt, men da det er vigtigt, vil jeg gerne i så fald efterlyse en opklaring. Jeg forstod hr. Honoré sådan, at han kunne tilslutte sig mine synspunkter om, at vi skulle nedtrappe andelen i FN's udviklingsprogram. Det mener jeg ikke at have givet udtryk for noget sted, og hvis jeg har, er det en misforståelse. Vi vil gerne holde nogenlunde de forhold, vi har, mellem det bilaterale og det multilaterale, altså med ca. halvdelen til hver side; vi skal ikke hænge os helt præcist i det. Jeg er enig i de meget store fordele, det tosidede arbejde har. Det kræver nogen administration, som hr. Honoré også var inde på.

Så kommer jeg til hr. Ib Nørlund. Og hr. Ib Nørlunds tale mindede mig om det gamle ord om intet lært — og nu må hr. Ib Nørlund ikke tro, jeg så fortsætter: intet glemt, jeg er nødt til at lave en omskrivning, når jeg hører hr. Ib Nørlunds historieskrivning